

trikrat na leto v semenj. — Tako so se torej Korejci zaprli in so bili zaprti 300 let. Pred tridesetimi leti pa so jeli trkati na korejske duri razni evropski preiskovalci ter niso odnehali preje, da so Korejci morali dvigniti svoj zastor — in tedaj se je pokazala v deželi marsikaka posebnost.

V zaprti korejski deželi je vladala needinost med rodovi. Ljudstvo je razdeljeno v plemiče, svobodne in sužnje. Korejski malikovalski duhovniki so pri svojcih na jako slabem glasu, če niso kaki „preroki“ ali „vedeževalci“. Izjemo delajo v tem oziru samo „vojaški duhovni“, ki stanujejo po hribih okrog glavnega korejskega mesta Söula. Mimogrede bodi omenjeno, da je to mesto jako zanemarljeno, ter ni nikakor podobno kakemu evropskemu mestu. Ljudje

da ga mora imeti privezanega na glavi. Odlični Korejci pa nosijo klobuke s širokimi, ravnimi kraji. Kadar gre Korejec na kako slavnost, tedaj nikdar ne obleče samo ene obleke, marveč obleče hlače na hlače, jopič na jopič in čez še suknjo na suknjo. — Korejska hiša je majhna, ilovnata in s slamo krita. V hiši sami ni peči; v kleti imajo kuhinjo in pod hišo je napeljan rov, po katerem odhaja dim; tako si Korejec greje svojo hišo. Okna ima zalepljena z oljnatim papirjem. Sploh se rabi papir na Koreji za najrazličnejše potrebe. Porabljajo ga domačega za vse: za obleko, črevlje, še celo posodo delajo iz njega; po tleh ga polagajo kakor pri nas linolej.

Sodišče na Koreji je jako strogo; natezalnica je še v rabi; zakon pa večinoma kaznuje s smrtno kaznijo. Rodbina je na Koreji kaj obsežna — najbolj oddaljeni sorodniki pripadajo isti rodbini. Za vsakega sorodnika in ob vsaki uri so odprta gostoljubna vrata v korejski hiši. Najlepša čednost Korejcev je ljubezen starišev. Ubogljivi otroci so za zmeraj odproščeni davka. Žena je brezpravna; Korejec tako malo spoštuje ženo, da deklicam ne daje nikakih imen; brez imena je potem tudi žena... Korejci neki ljubijo glasbo, ali sosebeno so strastni igravci. Igrajo pa domino in šah. Tudi odrasli Korejci spuščajo pri igračah v zrak papirnate zmaje... J. D.

Korejci.

stanujejo v ilovnatih in s slamo kritih hišah. Tudi uradniki na Korejskem ne uživajo nikake časti in so jako slabo plačani, zato pa izkoriščajo revno in bedno ljudstvo, ki kaj malo pridelava na večinoma kamniti zemlji.

Deželo vlada zdaj cesar — do lanskega leta se je imenoval kralj. Ljudstvu je strogo prepovedano imenovati cesarjevo ime; šele po njegovi smrti ga sme zvati imenoma. Kralj je strogo vladal svoje ljudstvo. Vsak večer so goreli po gorah kresovi, ki so naznanjali v glavno mesto, se li deželi bliža sovražnik in če je v deželi sami mir ali ne.

Korejec je pravi original v svoji noši. Nosi debele nogavice, široke hlače, jopič in po vrhu srajci podobno suknjo. Klobuk mu je visok in toliko ozek,

toliški cerkvi, da omejuje svobodno znanstveno raziskovanje. Čudno, da tega ne očitajo protestantizmu, ki se je že večkrat pokazal v tem oziru nestrpnega in nedoslednega. Ko je izdal kraljevski filozof svojo knjigo „Religion innerhalb der reinen Vernunft“, je izšel l. 1794. kabinetni ukaz, ki je karal Kanta in mu očital, da ponižuje krščanstvo. Kantu se prepoveduje, da ne sme o tej tvarini več predavati. Ta kabinetni ukaz je provzročil minister Wöllner, bivši protestantovski pridigar. Kant se je zagovarjal v posebnem spisu, v katerem obljubuje, da se bo v svojih predavanjih izogibal vsakaterih izjav o verskih stvareh. Ko je umrl Friderik Viljem II., kateremu je bil Kant to obljubil, je pa mislil, da ga več ne veže obljuba, in je zopet predaval o verskih stvareh po svojih

Kant in protestantstvo. Radi očitajo ka-